

Орляка – Тр., С1,7, връх, гора, в подножието – лозя. Името се среща в османски документ от 1493 г.

орман – в местното тълкуване: гора, обикновено с по-големи размери от кория, от тур. *ortan* ‘гора’. – Гърни ~, Гърния ~, Гявур ~, Дали ~, Дерен ~, До ~, Долен ~, Домуз ~, Жекова ~, Караджа ~, Кара ~, Карджас ~, Караилански ~, Кирдовски ~, Кушчо ~, Къса ~, Под ~, Читак ~.

Ормана – 1. Г.Ал., И, ЮИ 2,5, обраб. земя, някогашна гора; 2.Зап., СЗ 1,5, ДИ: *Шумата*; 3. Сб. ЮИ 2; 4. Топ., СИ 3, някогашни големи гори, почти всички превърнати в обработваеми земи.

Орман байр – Стр., не се помни.

Орман билмён – Кр., И 2,5, някогашна гора, която е изкоренена, за да стане обработваема земя.

Орманска могила – Г.Ал., ЮИ 2,3, голяма тракийска надгробна могила в м. *Ормана*.

Орман тарла – 1. Г.Ал., ЮИ 2, някогашна нива в м. *Ормана*; 2.Ж.б., Ю; 3. Зай., Т.кл., ЮИ 1.

Орошака – Др., С 2,2, обраб. земя, в миналото с орехи.

орта – в местното тълкуване: географско понятие – нещо, което се намира по средата спрямо други подобни. – *Айкън* ~.

Орта алан – Б.д., СЗ 7, планинска поляна.

Орта байр – 1. Бл., СИ 5,5; 2. Др., СЗ 6, планински рид, от тур. ‘средният хълм’.

Орта бурун – 1. Б., ЮЗ 2,8, гол каменист връх; 2. Б.п., СЗ 4,5, рид, гора и ливади; 3. Сл., СИ 5, рид на *Сините камъни*, от тур. ‘среден нос’; 4. Г.Ч., ЗЗ, гора; 5. М.Ч., С 4; 6. Стр., СЗ 1, стръмен рид.

Орта бюлюмй, Орта билимйя – 1. Кр., ЮИ 2,5; 2. Гер., ЮИ 1,5, ниви.

Орта дерё – Стр. СЗ 3, ЮЗ 0,8, река, десен приток на р. *Ескана*.

Орта йол – Шив., ЮИ, стар път към Беленска река.

Орта махала – Ж.б., стара махала в центъра на селото.

Орта сйнур – Сл., СИ 3, межда между лозята и Сините камъни, от тур. *sini* ‘граница, межда’.

Орта сьрт – Ст.с., СЗ 1,5, верига от ниски възвишения.

Орта тарла – Въг., С 2, поляна, от тур. ‘средна нива’.

Орташка поляна – Из., неуст., от емл. рег.

Орташка рътлина – Ич., И 7, поляна на склон, някогашни ниви, от тур. *ortak* ‘съдружник’ (СРТ).

Оршака, Орешака – 1. Топ., СИ 2,5, обраб. земя със следи от късноантично селище. ДИ: *Орешака*; 2. Глш., обраб. земя, неуст., от запис 1984 г.

Осёл махала – Тр., С., стара българска махала, някога е била пустееща земя с храсти и бодли, пасище за магарета. От стб. «къльз ‘магаре’.

Осен – 1. Коз., С 4,5; 2. Стр., СИ 1,5; 3. Тв., ЮЗ, обраб. земя, някога тук имало вековно дърво – *осен*.